

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

หาความสุข

ก่อนจ้กััน

พระมีจำนวนมากตลอดสำหรับวัดป่าบ้านตาด ต้องได้บังคับไว้เสมอ ไม่งั้นจะมากเกินไป พระมากปฏิบัติดีเราก็เห็นใจ แต่สถานที่อยู่ที่พักไม่เพียงพอกับความสงบสันติในการประกอบความพากเพียร เพราะฉะนั้นในวัดนี้จึงต้องมีกำหนด เช่น ๕๐ องค์ มากกว่านั้นก็ไม่ใช่เหมาะ สถานที่บำเพ็ญไม่สะดวก ผู้ดีเราเห็นใจ พระดีเห็นใจ แต่สถานที่มันจำกัด จึงต้องกำหนดไว้เช่นนั้น อย่างที่ภูวี่ซึ่งเคยพูดไว้แล้วนั้น เอา มาเท่าไรให้มา กว้างขวางมากมาย พระบำเพ็ญพระดี ดีเท่าไรไม่เพ้อ ไข้ชั้วนิตน้อยก็เพ้อแล้ว

เราอยากให้ท่านทั้งหลายได้สนใจปฏิบัติตามพุทธศาสนา ที่พระพุทเจ้าทรงเลิศเลอมาก่อนแล้ว ประกาศธรรมที่เลิศเลอสอนโลก เราอยากให้น้อมธรรมะที่เลิศเลอนั้นเข้ามาปฏิบัติ ให้ใกล้ชิดติดกับใจ จะเป็น พุทโธ ก็เลิศเลอ อัมโมก็เลิศเลอ สังโฆก็เลิศเลอ มีสติครอบไว้ในธรรมบทใดที่ตนนำมาบริกรรม จะเป็นผู้มีสังาราคืออยู่ในจิตใจ ขอพูดตรงไปตรงมามันจนจะตายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่าตื่นบ้ากับวัตถุสิ่งต่างๆ พวกกันเพลินเป็นบ้าไม่รู้จักหยุดจักหย่อน หัวใจนี้เป็นฟืนเป็นไฟทั่วโลกดินแดน ไม่มีใครมองเลย ใจเรียกร้องหาความช่วยเหลือกับเจ้าของตลอดเวลาทั่วโลกเหมือนกัน เพราะไม่มีสิ่งใดที่จะเหมาะสมกับจิตใจให้ได้มีความสุขความสงบเย็นใจได้นอกจากธรรมเท่านั้น เพราะฉะนั้นธรรมที่จะเกิดขึ้นแต่ละครั้งละคราวจึงเป็นสิ่งที่ยากมาก ผู้ไม่มีวาสนาเกิดมาแล้วก็ไม่พบธรรม พบแล้วก็ไม่สนใจ

นี่เราได้พบอรรถพบธรรม พบพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอแล้ว ขอให้พากันบังคับจิตใจตนเข้าสู่ธรรมอันเป็นความดีงามบ้างวันหนึ่งๆ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป เรื่องกิเลสตัวของมันเองจะไม่มีเพ้อ เราก็ไม่มีเพ้อ ทั้ๆ ที่เพ้อเต็มตัวๆ กิเลสหลอกไม่ให้เพ้อ มีแต่จะทันสมัยๆ ล้ายุคล้าสมัยไปเรื่อย แต่ไฟที่ล้ายุคล้าสมัยเข้าไปทุกวันๆ เผาหัวใจนั้นมันไม่ได้สนใจเลย เหล่านี้เกิดจากกิเลสนะไม่ได้เกิดจากธรรม เพราะฉะนั้นจึงขอให้ท่านทั้งหลายนำธรรมไปปฏิบัติ พุทโธ อัมโม สังโฆ นี้เลิศเลอแล้ว ขอให้ติดแนบกับใจ ท่านผู้ใดชอบในธรรมบทใด ทำหน้าที่การงานอะไรเราระลึกธรรมได้

เพราะการระลึกถึงกิเลสนี้ไม่มีกาลเวลา คล่องตัวตลอดเวลา เวลาจะมาระลึกถึงธรรม ทำไมถึงอึดอาดเนือยนาย หรือขัดข้อง ไม่มีเวล่ำเวลา นี่ขัดกัน สู้กิเลสไม่ได้นะ ให้พากันปฏิบัติ

ถ้ามีธรรมภายในใจจะเย็นนะ เย็นตลอดเลย นี่ได้ปฏิบัติเต็มกำลังมาแล้ว หาความสุขหามาตั้งแต่ต้น เกิดมาก็หามา จนกระทั่งมาบวชมันก็เจอ เหมือนเราๆ ท่านๆ นั้นแหละ ออกปฏิบัติ นี่ละที่มันปรากฏโดยที่ไม่ต้องมีใครมาบอก อาศัยธรรมพระพุทธเจ้าเท่านั้นเป็นเครื่องชี้บอกแนวทาง เดินตามธรรมนั้นตลอดๆ ไม่ฟังเสียงอันใดให้ยิ่งกว่าเสียงธรรม ประกอบความพากความเพียรชำระจิตใจ เน้นหนักๆ ในเรื่องจิตตภาวนา เพราะพระไม่มีหน้าที่การงานอะไร มีแต่การภาวนาชำระจิตใจของตนที่มัวหมองให้ผ่องใสขึ้นมาเท่านั้น ก็ได้พยายามเต็มกำลังความสามารถ ปรากฏว่าธรรมนี้แสดงขึ้นโดยลำดับลำดับ ตั้งแต่พื้นๆ แห่งธรรม แสดงขึ้นภายในใจที่ถูกปิดบังด้วยกิเลส กิเลสออกมากเท่าไรใจยิ่งสว่างไสวขึ้นมา

กิเลสท่านทั้งหลายทราบไหม ความโลภ ได้เท่าไรไม่มีเมืองพอ ไม่มีป่าช้า ประหนึ่งว่าตายไม่เป็น นี่คือความโลภ ความโกรธ ความเคียดแค้นที่ไม่สมใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไม่สมใจกับสิ่งใดก็ตาม ความโกรธความเคียดแค้นนี้จะเกิดขึ้น แล้วก็ราคะตัณหา โลกนี้เต็มไปด้วยราคะตัณหาไม่เคยบกพร่อง อย่าพากันติดกันดินเป็นบ้าจนเกินไป ราคะตัณหาไม่มีอะไรบกพร่อง แต่ทำไมหัวใจเรามันหิวโหยบกพร่องตลอดเวลา วิ่งตามกิเลสตัณหาไม่มีวันพอ เหล่านี้คือกิเลส ได้ชำระสะสางมันเต็มกำลังความสามารถ

ความโลภ จิตใจมีกิเลสต้องโลภ ต้องโกรธ ต้องรักต้องชังเป็นธรรมดา แต่เมื่อธรรมเข้าไปชะล้างแล้วสิ่งเหล่านี้จะค่อยจาง สิ่งเหล่านี้จางลงไป ความทุกข์ก็จางลงไป ความสุขปรากฏขึ้นมาๆ เอาจนกระทั่งถึงหมด นี่พูดถึงเรื่องเสาะแสวงหาความสุข มาเจอเอาทางด้านธรรมะ มาเจออย่างจังอยู่ที่ธรรมตั้งแต่เริ่มแรกขึ้นมาจนกระทั่งฟ้าดินถล่ม เจอความสุขอย่างจังๆ อย่างเลิศอย่างเลอปรากฏขึ้นมา แล้วก็ไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า ฟังซินะ พอเจอธรรมชาตินี้แล้วกับพระพุทธเจ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนน้ำมหาสมุทรที่ไหลมาจากที่ต่างๆ รวมแล้วเป็นมหาสมุทรด้วยกัน ถ้าว่าถาม ถ้ามกันอะไรก็เป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกัน นี่ธรรมชาติที่เลิศเลอ เลิศเลออันเดียวกัน แบบเดียวกัน ถ้ามกันหาอะไร

นี่ละเรากลับไหว้พระพุทธเจ้า อยากพบอยากเห็นพระพุทธเจ้า เบื้องต้นก็ตะครุบเงา ดินติดไปธรรมดา แต่พอเจอเข้าๆ จับติดปั๊บ จนกระทั่งเข้าถึงเต็มภูมิแห่งมหาวิมุตติ มหานิพพาน ธรรมธาตุแล้ว พระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านไม่ถามหากัน สวาททั้งหลายไม่ถามหากัน พอด้วยกันทุกดวงพระทัยและดวงใจ นี่คือธรรมอันเลิศเลอ ท่านหาความสุขมาเจอที่

ตรงนี้ด้วยกัน ทุกข์ก็ถูกรัดด้วยขาดสะบั้นลงไป ในขณะที่ความสุขอันล้นพ้นนี้ปรากฏขึ้น ภายในจิตใจ ตั้งแต่วันนั้นมาทุกข์ภายในใจท่านจะไม่มีเลย ไม่มีตลอดไป จึงเรียกว่า นิพพานเที่ยง นี่คือการเสาะแสวงหาความดี การฝึกฝนอบรมตนเอง ต้องมีความทุกข์ความ ยากความลำบากเป็นธรรมดา ต้องฝืนมันไม่ฝืนไม่ได้ เราเดินไปกับกิเลสเราก็ทุกข์ เหมือนกัน ฝืนไปกับมันนั่นแหละ แต่ฝืนไปด้วยความพอใจกับมันอยู่นั่นแล สุดท้ายก็เป็น ทุกข์ พวกกันจำเอานะ

พระเราก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ศาสนาจะสง่างามอยู่กับหัวใจของเราผู้มีความ พากเพียร พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี้ไม่เคยครีเคยล้ำสมัย เลิศเลอตลอด สัมผัสเข้ากับจิตดวง ใด จิตดวงนั้นจะปรากฏมีคุณค่าขึ้นมาทันที ไม่สงสัยแหละ พระเราก็ให้ตั้งใจปฏิบัติ ข้อ วัตรปฏิบัติอย่าเห็นว่าผู้ใดบกพร่อง ผู้ใดสมบูรณ์ ให้ดูตัวเอง บกพร่องก็บกพร่องที่ตัวของ เรา สมบูรณ์ก็สมบูรณ์ที่ตัวของเรา เพราะเรามาปฏิบัติเพื่อเรา เราต้องดูเราตลอด อย่ามีที่ แข็งที่ลับ มีมีดมีแจ็ก กิเลสครอบหัวใจอยู่ไม่ว่ามีดว่าแจ็ก มันครอบตลอดเวลา กลางคืนมัน ก็ครอบ กลางวันมันก็ครอบ คือกิเลส ธรรมะเปิดได้ทั้งกลางคืนกลางวันไม่มีที่ลับที่แจ็ก กิเลสจะออกได้โดยลำดับด้วยความพากเพียรของเรา

ความพากเพียรนี้ขอให้นำไปคิดในแง่ต่างๆ ที่ตบหนักในทางใด การประกอบความ เพียรให้สังเกตนะ เช่น เราฉันธรรมดาเราตั้งสตินี้ยากมาก ดีไม่ดีถ้าร่างกายกำลังคึกคะนอง อายุ ๒๐ กว่านี่ละร่างกายคึกคะนอง แล้วอาหารการบริโภคนี่เป็นการเสริมร่างกาย ใน ขณะเดียวกันก็เสริมระคะตันทาได้เป็นอย่างดี ตั้งสติไม่อยู่ ใจลดลง อาหารใจลดลงๆ ผ่อนๆ แล้วความเพียรตั้งสติจะค่อยดีขึ้นๆ นี่คือข้อสังเกตตัวเองต้องทำอย่างนั้น ทำสู่มสี่ สู่มห้าเฉยๆ ไม่ได้นะ เช่นอดอาหาร เห็นท่านอดเราก็ออด ต้องสังเกตตัวเอง อดอาหารเพื่อ ผลประโยชน์ ผ่อนเพื่อผลประโยชน์ แม้ที่สุดเราฉันจ้งหันก็เพื่อผลประโยชน์ แต่ได้ผล หรือไม่เท่าไรต้องเป็นเรื่องของเจ้าของพิจารณาเอง

นี้ได้เคยฝึกมาแล้วจึงมาสอนท่านทั้งหลายโดยไม่มีสงสัยเลย การผ่อนอาหารดี ตั้ง สติติดได้ดีๆ สตินะเป็นพื้นฐานแห่งความเพียร ถ้าขาดสติแล้วไม่มีความหมายทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจงยกสติๆ เวลาเรามีสติกิเลสก็ไม่เกิด ถ้ามีสติอยู่ตลอดๆ กิเลสก็ชะงักๆ เพราะสติบังคับมันไว้ พอเปลอแพล็บกิเลสเข้าผางเลย สติเป็นสำคัญมากนะ ขอให้ตั้งใจ ใจดี ความพากเพียรอยู่กับสติ ยืนเดินนั่งนอนด้วยความเพียรของเราก็อยู่กับสติ อย่าเปลอ ตรงนี้ละ นี่ได้ดำเนินมาแล้ว เอาจนเต็มเหนี่ยว ได้พินิจพิจารณาตลอดเต็มความสามารถ จึงได้นำมาสั่งสอนเพื่อนฝูงทั้งหลายนี้แหละ ผิดก็เป็นครู เราผิดมาแล้ว ถูกก็เป็นครู เราถูก

มาเป็นประจำ ผิดมาเป็นประจำ จนกระทั่งเป็นที่พอใจแล้วที่นี้ว่าไม่ผิด จึงนำธรรมเหล่านี้มาสอนท่านทั้งหลาย ให้นำไปประพฤติปฏิบัติ

เวลาครูบาอาจารย์ไม่อยู่ อย่าไปคิดเรื่องนอกๆ ในๆ สติอยู่หรือไม่อยู่กับเรา ความเพียรอยู่หรือไม่อยู่กับเรา ให้คิดตรงนี้นะ ครูบาอาจารย์มีกึ่งองค์ก็ตาม ถ้าเราไม่มีความพากเพียร สติไม่ดี ความเพียรไม่ดี นั้นเรียกว่าปราศจากที่พึ่ง กิเลสรุมเอาแหลกๆ ได้นะ ใครอยู่ที่ไหนให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ อย่าไปดูใครยิ่งกว่าดูตัวเองซึ่งเป็นมหาเหตุ ตัวเองได้แก้ไข ดูใจมันจะคิดจะปรุงตลอดเวลา ส่วนมากมีแต่คิดเรื่องเป็นฟินเป็นไฟของกิเลสทั้งนั้น ถ้าสติตามไม่ทันมันก็เอาแหลกๆ ไปเลย จึงให้ตั้งหน้าตั้งตาประกอบความเพียรด้วย สติสตั้งเป็นสำคัญมากนะ

ทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน พระเรามาจากที่ใดๆ ก็คือคนเหมือนกัน มุ่งหน้ามุ่งตาต่ออรรถต่อธรรม ธรรมเป็นเครื่องสมควรสมานให้มีความแนบสนิทต่อกัน ประหนึ่งเป็นอวัยวะเดียวกัน เพราะฉะนั้นผู้มีธรรมในใจเช่นพระอรหันต์ จึงไม่เคยทะเลาะกัน หมดทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งทะเลาะก็คือกิเลส หมดโดยสิ้นเชิงแล้วก็ไม่มีการทะเลาะกัน จิตกับกิเลสอยู่ภายในใจก็ทะเลาะกับตัวเอง ถ้ายังมีอยู่ภายในใจเกี่ยวข้องกับใครมีการขัดข้องกัน มีการทะเลาะกันจนได้ จงระวังกิเลสตัวนี้ให้ติดอยู่กับเพื่อนกับฝูง ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

การให้อภัยกันนั้นเป็นเรื่องธรรม การถือปฏิมาณะเป็นเรื่องของกิเลส ยิ่งเขี้ยวขิงฟันกัดกันได้กิเลส กิเลสพาให้เป็นหมาได้นะ ถ้ามีสติสตั้ง มีอรรถมีธรรมทุกอย่างอยู่ในใจของเราแล้ว ให้อภัยกันได้ อย่ามองกันในแง่ผิด ให้มองกันในแง่เหตุผลและมีเมตตา ให้แนะนำกันๆ ผู้รับฟังคำแนะนำไปก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เห็นบุญเห็นคุณของผู้แนะนำ ประหนึ่งว่าซ้บอกขุมทรัพย์ให้ ตามหลักธรรมท่านแสดงไว้อย่างนั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ผมก็อย่างนี้แหละ ทำประโยชน์ให้โลก ประโยชน์ประเภทหนึ่งแล้วก็มาประเภทหนึ่ง วันนี้ก็จะออกเดินทางไปวัดอโศการาม นั่นก็สร้างเจดีย์ใหญ่ เจดีย์ใหญ่ก็มีครูมีอาจารย์ ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้น ที่จะเข้าบรรจุหรือประดิษฐานอยู่ในนั้น เราก็มีความเคารพท่านอยู่แล้วเต็มหัวใจ เมื่อได้รับความขอร้องเราก็ต้องไปช่วยเหลือ เช่นอย่างไร เทศน์วัดอโศการาม นี้ก็เพื่อจะสนับสนุนให้เจดีย์ใหญ่ของเราขึ้น เพื่อบรรดาลูกเต้าหลาน เหลนทั้งหลาย จะได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดไปจากเจดีย์ใหญ่นั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

พระมาเรื่อย เปลี่ยนมาเรื่อยตลอด เราก็ไม่ได้เทศน์สอนพระอบรมพระโดยเฉพาะ นะ ปรกติเราพออายุ ๘๐ ปีหยุดเลยนะ ไม่เอา ทีนี้พอเรื่องราวเกิดขึ้นทางบ้านเมืองจึงได้ พลิกใหม่ ตั้งตัวใหม่ขึ้นมา เรื่องพระก็เลยไม่ได้สอนตั้งแต่นั้นมาเรื่อย ๆ นอกจากจะได้ยิน ได้ฟังตามที่มึงาน ไปเทศน์ในงานซึ่งมีพระกรรมฐานแหละมาก ธรรมะก็เอียงไปทางนั้น แบ่ง เช่นไปเทศน์ทางจันท์มักจะได้เทศน์ธรรมะชั้นสูงเสมอ เพราะมีพระปฏิบัติมากอยู่แถว นั้น นาน ๆ จะได้ยินได้ฟัง พระท่านมาเรื่อย เราก็สงสัยทำไม เทศน์ส่วนรวมมันแกงหม้อ ใหญ่ มันไม่ใช่แกงหม้อเล็กหม้อจิ๋วให้เหมาะกับลิ้นกับปากเข้าใจไหมล่ะ อะไร ๆ ก็จะมีวน เข้าไปอันเดียวกัน ไม่ทราบอะไรต่ออะไร ก็เอาที่สำคัญ ๆ เหมาะ ๆ ซิ การเทศน์ภาคปฏิบัติ จิตตภาวนาจะเทศน์แบบทั่ว ๆ ไปไม่ได้ มันหากเป็นเองของมันนั่นแหละ ยิ่งเทศน์แกงหม้อ เล็กหม้อจิ๋วแล้วยิ่งหมุนของมันไปเลยละ พูดให้มันเต็มอกก็คือว่าคล่องเลยเชียว ไม่มีอะไร มากีดมาขวาง ฟุ้งเลย

พอพูดอย่างนี้ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มันได้ ท่านไม่ได้พูดเร็วเหมือนเรา ท่านพูดช้า ธรรมดา ท่านเทศน์ไปเวลาธรรมะหมุนเข้า ๆ มาก ๆ นี่ท่านก็เร่งเหมือนกัน เรามาพิจารณา โอ้อท่านเร่งเหมือนกัน เร่งตามนิสัยของท่าน เราถ่วงได้เร่งแล้วมันหมุนจี๋เลยนะ คือนิสัยมัน เร็วต่างกัน ของท่านก็เร่งของท่านเหมือนกัน แต่เร็วนี้ตามนิสัยของท่าน นั่นแหละอำนาจ ของธรรมที่หมุนเข้า ท่านทั้งหลายเคยได้ฟังไหมคำพูดอย่างนี้ ธรรมที่จะหมุนออกมานี้แทบ ว่าไม่มี และยิ่งไม่มีใครพูดด้วยซ้ำ แต่กิเลสหมุนออกมานี้ไม่ต้องพูด กิเลสหมุนออกมาไม่ต้องพูด มันอยากพูดตั้งแต่ยังไม่ถาม

ที่ธรรมะหมุนออกมานี้ไม่ได้ยินที่ไหน เราก็ได้ยินที่พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านไม่ได้ บอกนะ พอมาเข้ากันได้มันถึงกันเลย อย่างนั้นเห็นไหมล่ะ พอถึงนี้ปุ๊บมันก็วิ่งถึงกันเลย ชานเหมือนน้ำไหลลงทะเล ธรรมะก็แบบเดียวกัน มันชานถึงกันเลย ยอมรับ ๆ กันทันที ๆ เป็นอันเดียวกันไปเลย นั่น ธรรมะก็เป็นอย่างนั้น เทศน์สอนพระต้องเทศน์ธรรมะ ภาคปฏิบัติ อย่างน้อยเรียกว่าตั้งแต่ขั้นสมาธิเรื่อย ๆ ๆ ขึ้นไป เรื่องอย่างอื่นไม่พูดเลย อย่าง น้อยก็สมถะความสงบ ผู้ที่ฝึกฝนอบรมใหม่ ๆ ก็สอนสมถธรรม เช่นอย่างคำบริกรรมเป็น ฐานเบื้องต้น สอนให้จิตได้รับความสงบ พอสงบแล้วฐานของจิต ฐานของความรู้งะมา รวมตัวแล้วชานออก ๆ ๆ นั่นเป็นอย่างนี้นะ

ที่นี้ความรู้นั้นไม่รวมตัว มันไปอยู่รอบโลกธาตุ ความรู้อันนี้ไปอยู่รอบโลกธาตุ จับตัวไม่ได้ ความรู้มันไม่รวมตัว ภาคปฏิบัตินี้รวมความรู้เข้ามา ความรู้ที่มันชานอยู่ตามกระแสนของกิเลสเป็นอัตโนมัตถของมัน มันชานไปหมด เวลาไม่มีภาคปฏิบัติไม่มีใครรู้เลย มีแต่เรื่องของกิเลสออกเพ่นพ่านๆ ทั่วโลกดินแดนไม่มีขอบเขต พอมีธรรมะเข้าฝึกทางด้านปฏิบัติต้องตามธรรมของพระพุทธเจ้านะ อย่างอื่นไม่ค่อยได้เรื่อง

ได้ก็จะได้พวกจิตสงบนั้นเป็นไปได้ พวกฤาษีดาบส พวกที่มีจิตสงบ เช่นอย่าง อาฬารดาบส อุททกดาบส ท่านสงบ เบญจวัคคีย์ทั้งห้าสงบแล้ว แต่ไม่มีปัญญาที่จะออกข้ามไป พอพระพุทธเจ้าแสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนี้ก็เปิดโล่ง จากนั้นอนัตตลักขณสูตรฟังเลยหมดวัฏจักรไม่มีเหลือ นี่ปัญญา ผู้ที่จะมาสอนแม้แต่ความสงบก็ไม่มีจะว่าอะไร ที่ทำจิตให้สงบๆ ก็คือเราอาศัยคำบริกรรม ให้จิตเกาะอยู่กับคำบริกรรม ไม่ยอมให้คิดไปทางไหน ให้อยู่กับคำบริกรรม มีสติบังคับๆ แล้วกระแสนของจิตที่มันเคยออกมันจะหดเข้ามา หดเข้ามาจุดนี้ละ หดเข้ามาเป็นตัวของตัวเองเข้าในจุดนี้ เรียกว่าสงบ เย็นสบายในขั้นนี้ก่อน

จากนั้นความสงบนั้นก็แน่นหนามั่นคงเข้าๆ ที่นี้ความรู้ในขั้นความสงบแน่นหนามั่นคงนี้เต็มปีเลยเชียว พอเปิดประตูปัญญาออกนี้พุ่งเลย นั้นเห็นไหมละ พุ่งๆ พุ่งตลอดเลย ถ้าง่วงปัญญาได้ออกไม่ถอยเลย ต่างกันอย่างนี้ละ อย่างนี้ใครสอนไม่มี แม้แต่พุทธศาสนาเราก็ไม่เคยได้สอนกัน นอกจากวงปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นร้อยทั้งร้อยสอนทั้งนั้น สอนแบบนี้

เพียงจิตสงบเท่านั้นด้วยอำนาจแห่งการภาวนา มันจะเริ่มรู้สึกตัว พอจิตมารวมตัวแล้วมันจะเริ่มรู้ผิด ถูก ชั่ว ดี หยาบละเอียด จะเริ่มรู้ภายในตัวของเราเอง แค่นี้ก่อนต่อจากนั้นก็ค่อยขยายออก ขยายออกไป จากนั้นที่นี้ครอบโลกธาตุไปเลย นี่ละจิตดวงนี้ไม่มีอะไรปิดบังเลย กิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วโล่งไปหมดเลย มีกิเลสอย่างเดียว เท่านั้นจิตใจ ที่ว่าติดเขาติดเรา ติดอะไรก็กิเลสนั่นแหละ ติดเขาติดเราแล้วสุดท้ายก็ลุ่มหน้าปะจุมูกไปเสีย ไม่ได้ตรงไปตรงมา เดี่ยวเดินไปนี่เข้าตรงนี้ หลบไปนี่เสีย หลบไปนี่เสียไม่ตรงแนวธรรมะนี้ตรงแนวเลย ขาดสะบั้นไปเลย

นั่นละภาษาธรรม กับภาษาของโลกภาษาของกิเลสต่างกันมากนะ ภาษาธรรมอย่างตรงไปตรงมา ท่านทั้งหลายก็พอจะทราบแล้ว หลวงตาพุดมานี้เป็นภาษาธรรมนานสักเท่าไร พุดได้ยินไหมเหมือนฟ้าดินถล่มไปเลยถ้างได้ไปแล้ว ไม่ได้ร้ออะไรเลย พุ่งๆ เลยไม่มีอะไรมาขวางได้ ถ้างธรรมได้ออกก้าวเดินไม่มีอะไรมาขวางได้เลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติสิ้น

ไม่มีอะไรเหลือ หหมดไปโดยสิ้นเชิง มีแต่ธรรมออกอย่างเดียว ฟุ้ง ๆ เติมเหนียว ที่จะออกหนักเบา มากน้อย เติมเหนียวได้ด้วยกันทั้งนั้น นี่ละธรรมภายในใจ

ไปที่ไหนมันก็เห็นตั้งแต่เชื้อไฟกับไฟติดพันกันอยู่ ทั่วโลกดินแดนเห็นแต่เชื้อไฟกับไฟ มองไปที่ไหน เชื้อไฟ เช่น ฟืนกับไฟ แนะ หรือน้ำมันเชื้อเพลิงกับไฟ มันไม่มีน้ำดับไฟ โลกนี้ไม่มีน้ำดับไฟ เพราะฉะนั้นโลกถึงได้ร้อน เพราะมันมีตั้งแต่เชื้อไฟกับไฟเผาไหม้กันตลอดเวลา ไม่ว่าอยู่ที่ไหน ๆ มีแต่ไฟกับเชื้อไฟเผาไหม้กันเรื่อย ๆ ไม่มีน้ำดับไฟ ๆ หากความสงบจึงไม่ได้ พอมีธรรมเข้าไปแล้วมีน้ำดับไฟเข้าไป ก็เลยยังมีอยู่ เชื้อไฟมันก็มีอยู่ด้วยกัน มันก็เผากันได้ ไม่มากก็น้อยมีอยู่ หากว่ามีอยู่

พออันนี้จางไป ๆ น้ำดับไฟดับลงไป ดับลงไป อันนี้เย็นเข้าไป ๆ น้ำดับไฟคือธรรมดับ ดับเข้าไป ๆ ดับโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ โลกนี้เป็น สุธญูโต โลก เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ได้ปรุงได้แต่งอะไรขึ้นมาละ อย่างที่พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราช

สุธญูโต โลก อเวกขสุสุ โฆฆราช สทา สโต

อตตานุกิฏฐิ อุหจจ เหว มจจุตโร ลียา

เอว โลก อเวกขนุต มจจุราชา น ปสสติ.

ดูก่อนโมฆราช เธอจะเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังสติทุกเมื่อ คือสติเป็นพื้นฐานของความเพียร หน้าที่การงานทุกอย่างสติเป็นสำคัญ เราทำงานภายนอกโลกสงสาร มีสติงานไม่ค่อยผิดพลาด แล้วยิ่งภายในจิตนี้ด้วยแล้วสติติดแนบตลอดเลย เพราะฉะนั้นจึงว่าเธอจะเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า ถอนออตตานุกิฏฐิ ความเห็นว่าเราว่าเราเสีย จะฟังข้ามพันพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็น หรือตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ แล้วสุดท้ายพระโมฆราชก็สวมปุบเข้าไปตรงนั้นเป็น สุธญูโต โลก ขึ้นไปเลย ว่างหมด ที่นี้ว่างหมดเลย

ธรรมพระพุทธเจ้านี้หายากนะ หายากมากที่สุด ที่เป็นธรรมแม่นยำที่สุด ขนสัตว์โลกให้พ้นจากวิภวสงสารตั้งแต่พื้น ๆ ไปเรื่อย ไม่สงสัย เราจึงชี้นิ้วให้เลยว่าพุทธศาสนาขึ้นเลย เป็นศาสนาที่เป็นคู่โลกคู่สงสารจริงๆ คู่บ้านคู่เมือง ทำลงไปนี่ไม่สูญหาย ถูกต้องตามนั้น ๆ ได้ผลตามนั้น ๆ ไปเรื่อยเลย นี่เราก็ได้เกิดมาพบพุทธศาสนาควรจะมีธรรมติดตัว ถ้ามีธรรมติดตัวแล้วจะระลึกถึงบุญถึงบาปได้ บาปบุญมีอยู่ตั้งแต่เดิมแต่กิเลสมันปิดไว้เสีย มันไม่ให้ระลึกถึงบุญถึงบาป มีแต่ความต้องการออกหน้า ๆ บาปบุญไม่สนใจ ทำได้เติมเหนียว สุดท้ายก็เป็นเรื่องบาปเรื่องกรรมนั้นแหละ ต้องให้มีสติ

ภาวนาจิตใจนี้เวลามันได้เป็นมันเหมือนใครเมื่อไร ไม่ได้เหมือนนะ มันสง่างาม
งามของจิตกับงามของโลกมันก็เข้ากันไม่ได้ ความสงบ ความเย็นใจ ความสบายของอรรถ
ของธรรมอยู่กับจิตนี้เอาอะไรมาเทียบก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันถึงปล่อยสิ่งภายนอกได้ซิ อัน
นี้เหนือกว่าแล้ว พอเริ่มขึ้นปั๊บเหนือแล้วๆ เหนือขึ้นเป็นลำดับ ปล่อยเป็นลำดับ เหนือโดย
สิ้นเชิงปล่อยหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือแหวะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจบ้างนะ พุทโธให้มีติดตัว
ให้ระลึกบาประลึกบุญ

อย่างที่ว่าเชื้อไฟกับไฟมันมีอยู่ด้วยกันก็จริง แต่ให้มีน้ำดับไฟ คือมีธรรมเป็นเครื่อง
ระงับดับกันไปโน้น คนนั้นก็พออยู่พอไป ไม่ติดไม่เดินจนเกินไป ถ้ามีแต่เชื้อกับไฟอย่าง
เดียวแล้วจะมีแต่ความร้อนทั้งนั้น ถ้ามีน้ำดับไฟคือธรรมแทรกเข้าไปอยู่ในนั้น ก็เรียกว่า
ระงับกันไป พอเป็นไปได้ เอาเท่านั้นละ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th